

ת"פ 62739/06/16 - מדינת ישראל נגד אהוד גאולה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 62739-06-16 מדינת ישראל נ' גאולה
בפני כבוד השופט אילן סלע

בעניין: מדינת ישראל
באמצעות משטרת ישראל - שלוחות תביעות יהודה שי,
ע"י עו"ד אבי בוזו
נגד
אהוד גאולה
ע"י ב"כ עו"ד דוד ברהום

המאשימה

הנאשם

פסק דין

אני מזכה את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), עבירה של החזקת אגרופן או סכין שלא למטרה כשרה לפי סעיף 186(א) לחוק, ועבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק.

2. לפי המתואר בכתב האישום, ביום 25.06.15 בשעה 18:30 בערב לערך, לאחר החלפת דברים בין הנאשם לבין המתלונן, המתגורר בדירה הסמוכה לדירתו של הנאשם ביישוב תקוע, ולאחר שהמתלונן אמר לנאשם "אני אדאג לך שלא תגור כאן" והחל לעלות במדרגות שמחצר הדירות לדירה שמעל הדירות בה מתגוררת בעלת הדירות שהשכירה להם אותן, אמר לו הנאשם: "אני אקרע אותך, אני אראה לך מי שולט, אתה משת"פ שטינקר", תוך שהוא שולף סכין מאחורי גבו באמצעות ידו הימנית ומפנה את להבה כלפי המתלונן. לאחר מכן, זרק הנאשם את הסכין על רצפת הבניין תוך שהוא אומר למתלונן: "מה קרה עכשיו?". המתלונן רץ לדירתו, נעל את דלתותיה והזעיק את המשטרה.

3. בהמשך, לאחר הגעת השוטרים, סרב הנאשם לבקשתם להזדהות ואמר לאחד מהם: "אני יזיין אותך" תוך שהוא קירב את גופו לגופו של השוטר. בהמשך קילל אותם ודרש מהם לצאת מדירתו אליה נכנסו על מנת לאתר את הסכין. השוטרים עצרו את הנאשם ובמהלך הנסיעה לתחנת המשטרה, איים עליהם הנאשם באומרו: "אני יזיין אתכם,

עמוד 1

ישלח את מולנר לפגוע בכם, היום אתם תמותו אני יחסל אתכם, זיינתי את אמא שלכם".

4. בתשובה לאישום טען ב"כ הנאשם כי במהלך האירוע המתואר בכתב האישום, הנאשם היה בגילופין, דבר שניתן ללמוד גם מדברי המתלונן, השוטרים, ואופי חקירתו של הנאשם במשטרה. משכך, לא נתקיים היסוד הנפשי הנדרש לשם הרשעה בעבירות המיוחסות לנאשם. בנוסף ב"כ הנאשם טען כי העבירה של החזקת סכין אינה מתקיימת שכן מדובר בחצר משותפת לנאשם ולמתלונן.

5. הוסכם בין הצדדים כי תיק החקירה יוגש במלואו, הנאשם יעיד ולאחר מכן ב"כ הצדדים יסכמו את טיעוניהם בעל פה.

השאלות שבמחלוקת

6. ראשית יצוין כי לא יכולה להיות מחלוקת כי העובדות המיוחסות לנאשם בכתב האישום נכונות. הדברים מגובים בהודעות המתלונן ואשתו כמו גם בהודעות השוטרים שהוגשו, כאמור, בהסכמה, והם לא נסתרו על ידי הנאשם.

7. מצד שני, גם לא יכולה להיות מחלוקת כי הנאשם היה שיכור בזמן ביצוע המעשים. גם עובדה זו מגובה בהודעות המתלונן והשוטרים.

8. השאלות שבמחלוקת הן אפוא, האם מתקיימים התנאים המקימים לנאשם הגנה לפי סייג השכרות שבסעיף 34ט לחוק, וביתר פירוט, האם נשללה ממנו הכוונה הנדרשת בעבירת האיומים ובעבירה של הכשלת שוטר במילוי תפקידו, בשל השפעת האלכוהול עליו. שאלה נוספת היא, האם הסכין הוחזקה על ידי הנאשם מחוץ לחצריו של הנאשם באופן האסור לפי סעיף 186(א) לחוק.

דין והכרעה

תחילה לשאלת תחולת סייג השכרות.

הגנת השכרות

9. סייג השכרות קבוע בסעיף 34ט' לחוק לפיו:

(א) לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שעשה במצב של שכרות שנגרמה שלא בהתנהגותו הנשלטת או שלא מדעתו.

(ב) עשה אדם מעשה במצב של שכרות והוא גרם למצב זה בהתנהגותו הנשלטת ומדעת, רואים אותו כמי שעשה את המעשה במחשבה פלילית, אם העבירה היא של התנהגות, או באדישות אם העבירה מותנית גם בתוצאה.

(ג) גרם אדם למצב השכרות כדי לעבור בו את העבירה, רואים אותו כמי שעבר אותה במחשבה פלילית אם היא עבירה של התנהגות, או בכוונה אם היא מותנית גם בתוצאה.
(ד) בסעיף זה "מצב של שכרות" - מצב שבו נמצא אדם בהשפעת חומר אלכוהולי, סם מסוכן או גורם מסמם אחר, ועקב כך הוא חסר יכולת של ממש, בשעת המעשה, להבין את אשר עשה או את הפסול שבמעשהו, או להימנע מעשיית המעשה.
(ה) סעיפים קטנים (א), (ב) ו-(ג) חלים גם על מי שלא היה חסר יכולת כאמור בסעיף קטן (ד), אך עקב שכרות חלקית לא היה מודע, בשעת מעשה, לפרט מפרטי העבירה.

למעשה אפוא, רק למי שמצב שכרותו נגרמה שלא בהתנהגותו הנשלטת או שלא מדעתו תעמוד הגנת השכרות. לעומת זאת, אדם שביצע עבירה במצב של שכרות אליה נכנס מרצונו החופשי, רואים אותו כמי שעשה את המעשה במחשבה פלילית, אם מדובר בעבירה התנהגותית; או באדישות אם מדובר בעבירה תוצאתית. היינו, היסוד הנפשי בשעת השתכרותו יצטרף אל היסוד ההתנהגותי שבשעת ביצוע המעשה (ע"פ 6656/08 **חביבולין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 6.01.10); ע"פ 6331/11 **אשתי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 7.03.13)).

10. ברם, לצד הרחבת האחריות הפלילית המייחסת לנאשם מחשבה פלילית, צמצם המחוקק את תחולת החזקה שבסעיף 34ט(ב) מקום בו מדובר בעבירות תוצאה, בכך שהוא מייחס לנאשם מחשבה פלילית עד רמה של אדישות. לא ניתן לייחס לעושה השיכור יסוד נפשי של "כוונה" אלא אך יסוד נפשי של אדישות (ע"פ 7164/10 **ג'אן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 1.12.11); ע"פ 2454/02 **טיקמן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.12.05)).

11. אשר על כן, ההלכה היא כי לא ניתן לייחס למבצע השיכור רצון בהתקיימותו של המניע להתנהגות או בהשלמת מטרת ההתנהגות, הנדרשות לצורך הרשעה בעבירות מטרה ובעבירות הדורשות "כוונה מיוחדת", דוגמת עבירות איומים והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, כבמקרה זה (ראו: רע"פ 3480/09 **מלכה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 14.03.10); רע"פ 6382/11 **קאדירה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 9.06.13); ע"פ 8274/13 **מדינת ישראל נ' אבו ראס** (פורסם בנבו, 12.06.14)).

12. משכך, השאלה שנוטר לדון בה היא, האם אכן נסיבות המקרה מקיימות לנאשם הגנת שכרות מלאה או חלקית.

13. ההלכה היא, כי לשם התקיימותה של הגנת השכרות המלאה, יש להוכיח שלושה תנאים מצטברים: (1) היותו של הנאשם נתון תחת השפעת חומר משכר בעת ביצוע העבירה; (2) קיומה של אחת מהחלופות שבסעיף 34ט(ד) - היינו, חסר יכולת של ממש, בשעת המעשה, להבין את אשר עשה או את הפסול שבמעשהו, או להימנע מעשיית העבירה; (3) וכן קשר סיבתי בין החומר המשכר לבין קיום החלופה (ראו: ע"פ 9258/00 **נטרלשווילי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(1) 769, 785 (2002)). לשם הוכחת הגנת שכרות חלקית שבסעיף 34ט(ה) יש להוכיח (1) את היותו של הנאשם נתון תחת השפעת חומר משכר בעת ביצוע העבירה; (2) אי-מודעותו של הנאשם לפרט מפרטי העבירה בשעת המעשה; (3) וכן קשר סיבתי בין החומר המשכר לבין אי המודעות (ע"פ 1493/98 **סטפ נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(4) 679, 685; ע"פ 6679/04 **סטקלר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.05.06)).

14. במקרה זה, כאמור, לא יכולה להיות מחלוקת כי התנאי הראשון מתקיים ולפיו הנאשם היה שיכור בזמן ביצוע המעשים, דבר שעולה מעדויות כל הנוכחים בקרבת הנאשם כפי שיפורט להלן.

15. יש לדון אפוא, רק בשאלה השנייה באשר למצבו של הנאשם - חוסר יכולתו להבין בשעת מעשה את מעשהו או את הפסול שבהם (לצורך הגנת השכרות המלאה) או את אי מודעתו לפרט מפרטי העבירה (לצורך הגנת השכרות החלקית). לעניין זה נקבעו בפסיקה מספר מבחני עזר. ביניהם, קיומם של סימני שכרות, כגון דיבור לא ברור, עיניים אדומות, ריח אלכוהול וכדומה; עדות מומחים באשר למצב השכרות בו היה נתון, על-פי בדיקת רמת האלכוהול בדמו שנעשתה בעת שנעצר, והשערה ביחס לרמת האלכוהול בדמו בעת המעשה על בסיס חישוב מדעי של קצב ירידת רמת האלכוהול בגוף לאורך זמן, או על בסיס שאר נתוני המקרה; פעולות, ובפרט פעולות מורכבות, שביצע הנאשם לקראת וכהכנה לביצוע המעשה, וכן פעולות שנקט לאחר מעשה, אשר יש בהן להצביע על מודעותו ורצונו בתוצאת המעשה, או לחלופין מצביעות על כך שלא היה שיכור בעת האירוע; עד כמה מסתברת התוצאה שהתרחשה מהמעשה שביצע הנאשם, או עד כמה היא מהווה, למעשה, חלק בלתי נפרד ממנו; הצהרות של הנאשם, בעת ביצוע המעשה או סמוך לו, המעידות על כוונתו; מידת זכרונו של הנאשם את פרטי ביצוע העבירה לאחר מעשה; ועוד כיוצ"ב (ראו: ע"פ 6679/04 בעניין **סטקלר**; ע"פ 5266/05 **זלנצקי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.02.07); ע"פ 8274/13 בעניין **אבו ראס**).

ומהכלל אל הפרט.

16. במקרה זה, הוכחו קיומם של סימני שכרות, ולא סתם שכרות כי אם רמת שכרות משמעותית. המתלונן מסר בהודעתו מיום 25.06.16 כי אמר לנאשם שייכנס לבית כי הוא שיכור, זאת לאחר שראה אותו אוחז כוס יין בידו. בהמשך ציין המתלונן כי הוא התרשם שהנאשם היה שיכור לגמרי. לשאלת החוקר האם הנאשם דיבר בצורה סדירה השיב המתלונן: "גם גמגם וגם צחק כל הזמן, היו שלבים שהיה עצבני, היו שלבים שהוא צחק. לא ניהל שיחה מי יודע מה. הוא בעיקר דיבר שטויות". גם אשת המתלונן מסרה בהודעתה מיום 26.06.16 כי בעלה בא ואמר לה שהשכן "מסטול" ועדיף שהילדים יישארו בבית. בהמשך המתלונן אמר לה שהנאשם היה שתוי וגם היא ראתה אותו עם בקבוק יין בידו.

17. גם השוטר יאיר מנדלוביץ שהגיע למקום נוכח קריאת המתלונן סיפר בהודעה שמסר כי המתלונן ציין בפניו שהנאשם בגילופין. הוא הוסיף וסיפר כי כשניגש לדירתו של הנאשם, נדף מהנאשם ריח חזק של אלכוהול והתנהגותו הייתה כשל שיכור. התנהגותו של הנאשם כפי שעולה מהודעת השוטר מנדלוביץ, לפיה הוא דפק על משקוף הבית ונתן לעצמו מכות בראש מלמדת גם היא כי הוא היה שתוי בצורה משמעותית. בכך יש יסוד של ממש לכך שהוא לא יכול היה להבין את הפסול שבמעשיו בזמן ביצוע המעשי, לא היה מודע למהות המעשים, ולמצער לא היה מודע לפרט מפרטי העבירה, היינו, שבמקרה זה, קשה להניח שניתן לייחס למעשיו את כוונת ההפחדה או ההקנטה הנדרשת להרשעה בעבירת האיזמים או את כוונת הכשלת שוטר במילוי תפקידו.

18. הודעה דומה מסר השוטר ארמון נחמן אשר הוסיף כי הנאשם היה שיכור ונדף ממנו ריח נוראי של אלכוהול, וכי הקללות והאיזמים של הנאשם והתנהגותו הכללית הראו כי הוא שיכור לחלוטין. למעשה, כבר בדו"ח הפעולה שרשם השוטר נחמן הוא ציין כי ניכר על הנאשם שהוא לא שפוי ותחת השפעה של אלכוהול.

19. גם דבריו של הנאשם בהודעתו מלמדות, כי אפילו בזמן החקירה, שהייתה זמן לא מבוטל - כ-3 שעות - אחר האירוע, מלמדות כי הוא לא היה מודע לכלל פרטי העבירה, בפרט לעניין הכוונה. כך השיב לחלק מהשאלות ב: "ששששש". כך, חרף הבעת רצונו בתחילת החקירה לשמור על זכות השתיקה, כעצת עורך דינו, והוא חזר על כך גם בסופה, הוא אינו מצליח לשתוק, עונה לשאלות ובסוף מציין "אני רציתי לשמור על שתיקה, אבל אתה מצצת לי את הדם".

20. החוקר, סלומון דסטה, שחקר את הנאשם אף ציין כי הנאשם לא ענה לשאלתו היכן החביא את הסכין, "עשה כל מיני תנועות, מחליף פרצופים, נע מצד לצד על הכסא שלו". החוקר דסטה אף הטיח בנאשם: "אני אומר לך כי אתה חסר לב, החושים שלך התכהו, ככל הנראה עקב שתייה מרובה, וככל הנראה זו הסיבה שאתה שמח שילדו (של המתלונן - א.ס.) בוכה כתוצאה מנפילה".

21. גם מחילופי הדברים בין הנאשם והמתלונן כשנפגשו באופן אקראי עולה גם כן כי הנאשם היה שתוי באופן משמעותי באותה שעה. מהודעתו של המתלונן מיום 25.06.16 עולה כי הוא פגש את הנאשם בחצר שלפני דירותיהם ודרש בשלומו. הוא שאל אותו: מה המצב? מה קורה? והנאשם השיב לו: "מה זה המצב? מה זה שבת שלום?". בחלוף מספר דקות אמר לו הנאשם: "שמעתי השבוע 'בום' וזו הייתה הילדה שלך שנפלה, ושמחתי". המתלונן שאל אותו: "למה שמחתי? מה אתה חולה נפש?" והנאשם השיב לו: "כן. שמחתי שנפלה, היא העירה אותי מהנפילה, מהבכי שלה". יש לזכור כי הן מהודעת המתלונן והן מעדות הנאשם עולה כי לא היה ביניהם קשר בעבר, וודאי לא סכסוך. בנסיבות אלו חילופי הדברים האמורים אינם מבטאים מעשה הנעשה מתוך דעה צלולה. בנוסף, צודק ב"כ הנאשם כי גם אמירתו של הנאשם לאחר השלכת הסכין "מה היה כאן עכשיו" מלמדת כי הנאשם לא היה מודע למצב בנסיבותיו, וכך גם אמירתו של הנאשם לשוטר נחמן כי הוא מקושר למולנר והוא ישלח אליו אנשים מאששת את המסקנה כי הנאשם לא היה מודע לחלוטין לאמירתו בזמן האירוע.

22. אכן, הנאשם ניסה להרחיק את עצמו מלהיות מתויג כשיכור והמעיט בכמות שתייתו. כך בהודעתו שנמסרה כ-3 שעות לאחר האירוע, טען כי שתה פחית אחת של בירה, אך החוקר טען בפניו כי לפי הריח הנודף ממנו הוא שתה חבית של בירה ולא אך פחית. כך בהודעה נוספת מיום 27.06.16 ציין הנאשם כי שתה יין יבש לקידוש, ולאחר שהופנה לכך שבהודעתו הקודמת סיפר ששתה בירה השיב: "יכול להיות ששתיתי בירה". ואולם, משקלן של הצהרות אלו ביחס לכמות האלכוהול שצרך עובר לאירוע וביחס להשפעתו עליו, די מוגבל (ראו: ע"פ 6679/04 בעניין **סטקלר**, סעיף 63א' לפסק הדין). פשיטא, שאין באמירתו אלו כדי לעמוד כנגד כל האמור, והתרשמויות כל אלו שהיו במגע עם הנאשם בזמן האירוע ומיד לאחריו, לפיהם, הנאשם לא היה שתוי אך קמעא כי אם "מסטול", "שיכור לגמרי" ודיבר בעיקר שטויות (לפי עדות המתלונן), "שיכור לחלוטין" ו"לא שפוי" (כפי שתיאר זאת השוטר נחמן).

23. אכן, לא בנקל מוצאים בתי המשפט כי הנאשם היה במצב של שכרות חלקית, בגינה לא צפה את תוצאות מעשיו, ובעקבות כך לא גיבש את הכוונה הנדרשת בהגדרת העבירה (ראו: יעקב קדמי, **על הדין בפלילים** (מהדורה מעודכנת, תשס"ה), חלק ראשון, עמ' 430), והוכחת שיכרות ברמה כזו העולה כדי סייג השכרות אינה מלאכה קלה. מטבעם של דברים ככלל לא ניתן להציג חוות דעת בעניין זה. ואולם, דווקא משום כך - גם אם הימנעות המשטרה לביצוע בדיקת רמת האלכוהול בזמן המעצר חרף התרשמותם מהשכרות וביודעם כי הדבר יכול לשמש הגנה לנאשם

וחובתם לעשות הכול לבירור האשמה, אינה עולה כדי "מחדל חקירתי" (ראו: ע"פ 5266/05 בעניין **זלנצקי**) - צודק ב"כ הנאשם, כי לא ניתן להתעלם מאמירותיהם המוחלטות של השוטרים אשר התרשמו באופן קיצוני ונחרץ כי הנאשם "שיכור לחלוטין" ו"לא שפוי", ולטעון כי הנאשם לא הוכיח את קיומו של הסייג.

24. לצד כל זאת, גם לא ניתן לומר כי הנאשם ביצע פעולות כלשהן כהכנה לביצוע המעשה, שכן כאמור, מדובר בהתקלות אקראית של הנאשם והמתלונן ואיש לא ראה את הנאשם הולך להביא את הסכין. גם לא ניתן לזהות פעולות שנקט לאחר מעשה, אשר מצביעות על מודעותו ורצונו בתוצאת המעשה, או לחלופין מצביעות על כך שלא היה שיכור בעת האירוע. הכחשת האירוע בפני השוטרים, אין בה כדי ללמד דבר, וגם לא הוכח כי הנאשם הוא זה אשר החביא את הסכין. אדרבה השלכתה לרצפה יש בה כדי ללמד כי הנאשם לא היה מודע למעשה זה.

25. בנוסף, גם זכרונו של הנאשם מהאירוע לא היה מושלם. אכן, הוא זכר חלק מהדברים וידע לספר עליהם בעדותו בבית המשפט, הוא גם זכר חלק מהרגשותיו ורשמיו בזמן האירוע, אך בכך כשלעצמו אין כדי ללמד כי בזמן האירוע עצמו הוא היה מודע לכל פרטי האירוע ולמשמעות מעשיו, וודאי אין בכך ללמד כי ניתן לייחס לו כוונה מיוחדת להפחיד או להקניט את המתלונן כמו גם כוונה להכשיל את השוטרים במילוי תפקידם. אדרבה, תיאור תחושתו באירוע, גם כיום במרחק של קרוב לשנתיים, כסיטואציה לא נעימה, מאוים ומפוחד, "סכינים בלב" ו"ערפול חושים", יש בה כדי ללמד על שכרות ברמה משמעותית. באופן דומה אין בעובדה כי הוא השיב לשאלות החוקר כדי ללמד על מודעות למתרחש. אדרבה, חלק מהתשובות מלמדות כאמור, כי הוא לא היה מודע לכל הסיטואציה. כך גם העובדה שהנאשם ביקש לקחת עמו למעצר תיק חפצים וסיגריות, אין בה כדי ללמד דבר בעניין זה.

26. ויודגש, בהתאם לסעיף 34(ב) לחוק, אם התעורר ספק סביר כי חל סייג לאחריות פלילית, הנטל להפריך ספק זה הוא על המאשימה (ע"פ 6679/04 בעניין **סטקלר**; ע"פ 8274/13 בעניין **אבו ראס**; ע"פ 7164/10 בעניין **ג'אן**). בנסיבות המפורטות, די נהיר כי קיים לכל הפחות ספק סביר אם היה בידי הנאשם, נוכח השפעת האלכוהול המשמעותית, (שאינה יכולה להיות שנויה במחלוקת) לגבש את היסוד הנפשי הנדרש לעבירת האיומים והעבירה של הכשלת שוטר במילוי תפקידו, עבירות מסוג "כוונה מיוחדת".

27. בשים לב לכל האמור, אני מזכה את הנאשם מעבירת האיום ומהעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו שיוחסו לו בכתב האישום.

ומכאן לעבירה של החזקת הסכין.

החזקת סכין

28. גם בעניין זה לא יכולה להיות מחלוקת עובדתית כי הנאשם אכן החזיק בסכין. גרסת המתלונן בעניין זה לא נסתרה, ואין בהבדלים שבגרסת המתלונן אל מול גרסת אשתו באשר לסכין - בתוך נרתיק או בלעדיו, כדי לשנות ממסקנה זו.

29. בד בבד, לא יכולה להיות מחלוקת כי החזקת הסכין הייתה בחצר המשותפת לנאשם ולמתלונן, חצר שבבעלות בעלת הבית שהשכירה לנאשם ולמתלונן את דירותיהם. אכן, ב"כ המאשימה טען כי הנאשם לא הציג נסח רישום מלשכת המקרקעין, וגם לא הציג הסכם שכירות המלמד שאותה חצר בה החזיק בסכין, מושכרת לו. ואולם, לא זו בלבד שעדות הנאשם בעניין זה לא נסתרה והיא מהימנה עלי, אלא שגם אשת המתלונן ציינה בהודעתה כי הם והנאשם חולקים את אותה חצר כחלק משכירות בתיהם מבעלת הדירה, וגם בהודעת השוטר נחמן עלה כי המתלונן ציין בפניו כי מדובר בחצר משותפת לו ולנאשם. לא היה אפוא מקום לטענה כי לא הוכח כי מדובר בחצר משותפת.

30. המחלוקת היחידה בעניין זה היא, האם בנסיבות אלו מדובר בהחזקת סכין "מחוץ לתחום ביתו או חצריו" של הנאשם, נסיבה הנדרשת להרשעה בעבירה שיוחסה לנאשם.

31. סעיף 186(א) לחוק קובע כי: "המחזיק אגרופן או סכין מחוץ לתחום ביתו או חצריו ולא הוכיח כי החזיקם למטרה כשרה, דינו - מאסר חמש שנים". המונח "חצריו" מתייחס למקרקעין הסמוכים לביתו של הנאשם (ראו: "יעקב קדמי, **על הדין בפלילים** (מהדורה מעודכנת, תשס"ו) חלק רביעי, עמ' 2105 וה"ש 14). ב"כ המאשימה הפנה בעניין זה לפסקי דין בהם נקבע כי קומת כניסה לבית מגורים משותף כמו גם חצר של בית משותף, אינם באים בגדר חצריו של אדם גם אם יש לו דירה באותו בניין משותף (ראו: ת"פ (חי') 1928/07 **מדינת ישראל נ' הדרי** (פורסם בנבו, 1.12.08); ת"פ (עכו) 36673-03-10 **מדינת ישראל נ' אדרעי** (פורסם בנבו, 8.06.10)). ואולם, גם מבלי לקבוע מסמרות באשר לשטח משותף בבית משותף, גם אם נאמר ששטח משותף בבית משותף אינו בא בגדר "ביתו" ו"חצריו" של אדם שיש לו דירה באותו בית משותף, מהנימוק ש"אין אפשרות לייחד חלק מסויים ממנו לדייר מסויים" (פסק הדין בעניין **הדרי**) המקרה שבפני הוא שונה, שכן מדובר בחצר המשותפת ומיועדת לשימוש שני אנשים בלבד, חצר המשמשת את דירותיהם. גם התכלית החקיקתית מובילה למסקנה כי גם אם מטרת הסעיף הייתה למנוע מהציבור לשאת סכין מחוץ לביתו הפרטי של האדם ובכלל זה גם בשטח המשותף בבית משותף, ברי כי התכלית החקיקתית אינה כוללת מניעת החזקת סכין על ידי אדם בחצר סגורה המשמשת את ביתו באופן שוטף, גם אם אותה חצר משמשת בשותפות אדם נוסף שדירתו פתוחה לאותה חצר. הדרישה לבעלות בלעדית אינה חלק מדרישות החוק, וברי כי גם מי שחולק דירה עם שותף, החזקת הסכין באותה דירה באה בגדר "ביתו" של אותו אדם. גם אם ניתן היה להצביע על מסקנה שונה בהתאם לתכלית החקיקתית, הרי שבהתאם להוראת סעיף 34 לחוק, אם "ניתן דין לפירושים סבירים אחדים לפי תכליתו, יוכרע הענין לפי הפירוש המקל ביותר עם מי שאמור לשאת באחריות פלילית לפי אותו דין".

32. **משכך, אני מזכה את הנאשם גם מעבירה זו של החזקת סכין.**

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ג' אב תשע"ז, 26 יולי 2017, במעמד המתייצבים.

